

Dan kada se u Gradu svjetlosti upalio mrak

U svijetu u kojem se događa stampedo kad Balmain kolekcija dođe u H&M trgovine, u svijetu u kojem su idoli drugorazredne posvuduše, u svijetu u kojem smo jedni druge prestali voljeti i podupirati, a počeli koristiti za materijalističke ciljeve, u svijetu u kojem je hladnoća veća kvaliteta od dobrote, u takvom svijetu nije čudo da se događaju ovakve krvave tragedije. One su samo simptomi bolesti potpunog rasapa svjetskog sustava vrijednosti

Petak 13. mi je uvijek bio super dan. Dan kad s dečkom ispod dekice gledaš horore i onda te on tješi jer tobože umireš od straha. To je dan za Freddyja Krugera, Carpenterove Vampire i Hellraisera... Noć kad podvlačiš noge pod poplun da ti neki nevidljivi monster ne bio odgrizao prstiće, a na wc ideš paleći sva svjetla za sobom da ti iz zida ne iskoči neki demon iz Penny Dreadful. Ali ne ne ne, to nije dan za pravi horor. To odbijam. Odbijam da se prošlog petka 13. dogodio pravi horor... U gradu s najviše svjetla, u gradu koji je inspiracija, u gradu koji je muza, u gradu koji je ljubav, moda, raskoš... U gradu koji svi toliko volimo jer nas pomisao na njega puni osjećajem romantike, ljepote, umjetnosti... U gradu u kojem se jedu šareni macaronsi, pije najbolje vino i jedu najbolji sirevi... U Parizu, gradu koji je uvijek najuspješnije, usprkos svemu, držao status najblještavije metropole Europe.

Tog petka 13. ljudi poput mene i vas izašli su u parišku večer – na koncert, na večeru, na piće... I nisu se nikada vratili kući. Ostavili su iza sebe djecu, mame, sestre, braću, tate, prijatelje, muževe, žene... Njihov je život monstruozno prekinut iz razloga koje je teško dokučiti. Ova plitka, površna priča o terorizmu i vjerskim razlozima najvjerojatnije je tek paravan za neke složene igre koje "običan čovjek" teško može dokučiti. Osobno nisam neki pristalica razno raznih teorija zavjere, ali u današnjem svijetu sve miriše na neke bolesne, opake i gnjusne planove "na višoj razini".

Kad bih barem mogla prevrtjeti vrijeme poput stare video kazete u trenutak prije nego što sam na stranici *Agence France-Presse* ugledala vijest koja me prodrmla iz korijena. Ukipila me. Zaledila me. Sintagma "noge su mi se odrezale" dobila je tog petka 13. svoje puno i stravično značenje.

photo: Agence France-Presse

Kako se nakon ovakvog šoka vratiti u svakodnevnicu... Kako funkcionirati na dnevnoj bazi normalno? Meni osobno sve se čini besmislenim. Kako da ja kao urednik uređujem medij u kojem pišemo i objavljujemo lijepe stvari, kad imamo osjećaj da su sve te stvari potpuno trivijalne i nevažne. Osjećaj beznadnosti je doista najveći oblik blokade u profesionalnom i ljudskom smislu. S druge strane, govorim si da život ide dalje i da ne treba pustiti da beznadnost počne vladati svakodnevicom. Znam samo jedno - čuvajte jedni druge i volite jedni druge i uživajte u svakom trenutku jer život je tako krhak. Ne dajte da vas zatruje mržnja i hejtanje na bilo kojoj razini jer to ne vodi nikamo. Gledam po Facebooku ljude koji na simboličnoj razini pale svijeće za Pariz, stavljaju boje francuske zastave na svoje profilne slike... Gledam onda i ove koji ih prozivaju - da zašto to ne rade za Siriju, za Libiju, za ruski srušeni avion... I mislim si - kakvi su to ljudi? Kako oni razmišljaju? Kako se usuđuju? Samorazumljivo je da postoje gradovi simboli - Pariz je takav grad - napad na njega samo je klimaks svega ostaloga što se događa u svijetu, a sve se to može svesti na zajednički nazivnik - bolest civilizacije i strah. A strah rađa mržnju, a mržnja pak rađa nasilje... Solidariziranje s Parizom jest solidariziranje sa svim žrtvama jer svaki ljudski život u bilo kojoj zemlji na bilo kojoj strani Planete, koji je ugašen ovakvim ili sličnim užasnim činom, predstavlja tragediju za sve nas, pogađa sve nas i odgovornost je svih nas.

U svijetu u kojem se događa stampedo kad Balmain kolekcija dođe u H&M trgovine, u svijetu u kojem su idoli drugorazredne posvuduše, u svijetu u kojem smo jedni druge prestali voljeti i podupirati, a počeli koristiti za materijalističke ciljeve, u svijetu u kojem je hladnoća veća kvaliteta od dobrote, u takvom svijetu nije čudo da se događaju ovakve krvave tragedije. One su samo simptomi bolesti potpunog rasapa svjetskog sustava vrijednosti.

Sve ovo pišem na Dan sjećanja na žrtve Vukovara. Na dan koji za našu zemlju ima veliko i duboko značenje jer predstavlja dio povijesti, koji nas je snažno obilježio. Najčešći komentar koji vidim uz bilo koju sliku ili video vezan za Vukovar jest - "ne ponovilo se". A eto, ponavlja se neprestano - iz dana u dan - u Parizu, u Siriji, u Africi... Koliko će se puta morati ponoviti i koji stupanja razaranja će ova Planeta morati doživjeti da bismo napokon nadišli svoju pohlepnu, gramzljivu, agresivnu i samorazarajuću ljudsku prirodu, te uspjeli živjeti u jednom sasvim drugačijem svijetu. Zvuči utopistički, ali i dalje čvrsto vjerujem da će taj dan doći. Jer ako Parižani kažu da će Pariz uvijek ostati Pariz - najblještaviji i najraskošniji grad na svijetu, onda tko sam ja ili tko ste vi da nas obeshrabre beznade i tuga...